

РЕШЕНИЕ

№ 130

гр. Варна, 27.04.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – ВАРНА, III СЪСТАВ, в публично заседание на
шести април през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Радослав Кр. Славов

Членове: Дарина Ст. Маркова
Женя Р. Д.

при участието на секретаря Десислава Ив. Шинева Чипева
като разгледа докладваното от Дарина Ст. Маркова Въззивно търговско дело
№ 20223001000064 по описа за 2022 година

И за да се произнесе, взе предвид следното:

Производството е въззивно, образувано по жалби на „ЗАД ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД със седалище гр.София, срещу решение № 260176 от 22.11.2021г. по търг.дело № 1766/19г. по описа на Окръжен съд – Варна, търговско отделение, в частта му, с която застрахователното дружество е осъдено да заплати на ИВ. Д. АНГ. обезщетение за претърпени неимуществени вреди, резултат от съпричинени телесни увреждания /разкъсване на далак до отстраняването му, контузия на бял дроб, контузия на главен мозък, травма на дванадесетопръстника, счупване на раменна кост и травма на радиален нерв, множество охлузвания/, допълнително развил се безвкусен диабет, наложилото се продължително лечение повече от година с три хирургични интервенции и рехабилитации до възстановяване на движения с изключение на дефицит при разгъване на китка, както и психически стрес, довел до разстройство на адаптацията и страдания поради битовите затруднения и ограничените социални контакти, резултат от нараняването на основание чл.499 ал.1 от КЗ във връзка с чл.45 от ЗЗД за разликата над 20 000лв. до присъдените 80 000лв., ведно със законна лихва и в частта му досежно присъдените имуществени вреди, представляващи

разходи за лечение /закупуване на медицинско изделие, консумативи и медикаменти, изследвания, консултации, рехабилитации и терапии/ на същите съпричинени телесни увреждания, провокирано заболяване, психотерапии на основание чл.499 ал.1 от КЗ във връзка с чл.45 от ЗЗД за разликата над 947лв. до присъдените 2 867.96лв., ведно с законна лихва.

В жалбата се твърди, че решението в обжалваните му части е неправилно поради нарушение на материалния закон, поради допуснати процесуални нарушения, както и поради необоснованост.

Твърди че първоинстанционният съд не е определил какъв точно е размерът на справедливото парично обезщетение, което се дължи на пострадалото лице за компенсация на търпените от него телесни увреждания. Твърди че при липса на определено общо обезщетение за неимуществените вреди не става ясно спрямо какъв размер е съотнесен приетия процент на съпричиняване.

Оспорва приетия от съда процент на съпричиняване в размер на 20 %, като твърди че реално той е не по-малко от 75 %. Твърди че механизмът на увреждането не е предпоставен в равна степен от субективните действия на водача и на детето, управлявало велосипед, защото поведението на последния е задействало механизма на увреждането поради неправилното пресичане и е станало непосредствена причина за ПТП. Твърди че съдът излага мотиви за вина и на двамата участници, но е останало неясно защо в процентно съотношение съдът е дал по-висока тежест на приноса на водача, спрямо тази на велосипедиста.

Твърди че пострадалото дете се е появило рязко и внезапно на пътното платно, в тъмната част от деня без светлоотразителна жилетка, поради което и водачът не е имал техническа възможност да съобрази действията си с велосипедиста като рисков фактор, доколкото велосипедистът изобщо не е бил видим за него до момента на възникване на опасността и не е представлявал видима и обективна заплаха за движението до момента, в който водачът е трябвало да реагира съобразно заключението на вещото лице за 1.1 секунди и да предотврати удара. Твърди че от значение за отговорността на водача е дали той своевременно е възприел пострадалото дете и имало ли и фактори, ограничаващи възприемането на опасността. Оспорва извода на съда, че определеното време за реакция на водача от 1.1

секунди е било достатъчно за предотвратимостта на ПТП. Твърди, че съдът не е кредитирал показанията на водача и неговия спътник, според които ударът е бил непредотвратим, защото водачът не е могъл обективно да забележи велосипедиста и да предвиди че траекторията му на движение ще бъде пресечна странично от него. Твърди че при анализа на релевантните факти и събрания доказателствен материал съдът е подходил избирателно, не е обсъдил обективно обстоятелствата по случая, поради което и е формирал грешни правни изводи относно съпричиняването на пострадалия.

Твърди че постановеното съдебно решение не отразява общественото разбиране за справедливост и не може да го удовлетвори. Твърди че присъдения размер 80 000лв. е самоцелно и необосновано завишено, не кореспондира с критериите за справедливост по чл.52 от ЗЗД, както и на икономическата конюнктура в страната към момента на причиняването на вредата.

Моли съда да отмени решението в обжалваните от него части и да постанови друго, с което предявените срещу застрахователя искиове над 20 000лв. за обезщетение за неимуществени вреди и над 947лв. за имуществени вреди да бъдат отхвърлени. Претендира разноски за две инстанции. В депозирана за съдебно заседание писмена молба от процесуален представител, поддържа подадената жалба и моли съда да я уважи.

В срока по чл.263 ал.1 от ГПК е депозиран отговор от ИВ. Д. АНГ., в който се изразява становище за неоснователност на подадената жалба. Моли съда решението в обжалваната от застрахователя част да бъде потвърдено. Претендира направените по делото разноски. В съдебно заседание, чрез процесуален представител, моли съда да потвърди решението в обжалваните от застрахователя части.

Въззивният съд, след съвкупна преценка на събраните по делото доказателства, заедно и поотделно, и съобразно предметните предели на въззивното производство, приема за установено следното:

Предявени са искиове с правно основание чл.432 от КЗ от ИВ. Д. АНГ. срещу ЗАД „ДаллБогг Живот и Здраве“ АД за обезщетение за неимуществени вреди в размер на 80 000лв. и за обезщетение за имуществени вреди в резултат на пътно-транспортно произшествие на 25.02.2018г., причинено виновно от П Н П при управление на лек автомобил с рег.№ В 8563 ВК, при

сключена задължителна застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“, ведно със законна лихва. Предмет на въззивно обжалване е решението на първоинстанционния съд само в частта му, с която застрахователното дружество е осъдено да заплати обезщетение за неимуществени вреди за разликата над 20 000лв. до присъдените 80 000лв. и обезщетение за имуществени вреди за разликата над 947лв. до присъдените 2 867.96лв. Първоинстанционното решение в частите му, с които исковете са уважени до размера на сумата 20 000лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди и до размера на сумата 947лв., представляваща обезщетение за имуществени вреди е влязло в сила.

С оглед влязлото в сила решение на първоинстанционния съд и предметите предели на силата на присъдено нещо, въззивният съд намира, че пред настоящата инстанция е установено настъпването на пътно-транспортното произшествие на 25.02.2018г., вината на водача П П и механизмът на пътно-транспортното произшествие. Не е спорно, че между застрахователното дружество и собственика на автомобила, с който е причинено пътно-транспортното произшествие е сключен договор за задължителна застраховка “Гражданска отговорност на автомобилистите”, действаща към датата на пътно-транспортното произшествие, която покрива отговорността на застрахователя за причинени от П вреди при управлението на лекия автомобил.

Спорни пред въззивния съд са само размерът на обезщетението за неимуществени вреди и наличието на съпричиняване от страна на пострадалия.

По размера на обезщетението:

Не са спорни установените от първата инстанция травматични увреждания, получени при пътно-транспортното произшествие и причинената комбинирана травма – черепномозъчна, гръдна, коремна и крайници. От приетото от първата инстанция заключение на съдебно-медицинската експертиза, което настоящата инстанция кредитира изцяло като обективно и компетентно дадено и неоспорено от страните, въззивният съд приема че А. е получил контузия на гръден кош и контузия на белите дробове, контузия на корема, разкъсване на слезка, контузия на задстомашна жлеза, кръвонасядания в стената на дванадесетопръстника и тънки черва.

Разкъсването на слезката в целия и обем е наложило нейното отстраняване. В причинна връзка с разкъсването на слезката е установен кръвоизлив в обем около 700мл., причинил кръвоизливна анемия. Счупването на лявата раменна кост е лекувано хирургично, като е поставена заключваща плака. Във времето се е наложила продължителна имобилизация на левия горен крайник, последващо лечение за отстраняване на синтезиращия материал, комплексно медикаментозно лечение, физиотерапия и рехабилитация. Затрудненията в движението на левия горен крайник е обусловила и контузията на нерви на нивото на счупването, като периодът на затруднение е в порядъка на една година. Установено е че при постъпване в болница след инцидента А. е бил с категорични клинични и параклинични данни за Безвкусен диабет, като след изписване от болницата лечението на заболяването е продължило около една година с приемане на медикамент. От експертите е прието и наличието на травма на главен мозък – контузия на мозъка на ниво мозъчни структури – хипоталамус и хипофиза. От заключението на експертите, съдът приема за установено че такава комбинирана травма обуславя значителни по интензитет и продължителност болки и страдания, свързани с продължително лечение – хирургично, множество манипулации, които сами по себе си обуславят болкови синдром, неудобство и дискомфорт. Посочено е от експертите, че доколкото са засегнати множество органи и системи, включително централна нервна система, пострадалият се е нуждаел от продължително обгрижване както в болнични, така и в домашни условия, за период не по-малък от една година. Установено е при преглед от експертите, че към момента общото състояние на А. е добро. Налице са оперативни белези в областта на лявата мишница и корема, както и малък дефицит в разгъването на лявата длан на ниво гърбена става, който най-вероятно ще остане завинаги. Основаният обем на движения на левия горен крайник е възстановен.

От приетото като доказателство по делото експертно заключение на съдебно-психиатричната експертиза, обективно и компетентно дадено, неоспорено от страните и кредитирано от съда изцяло, въззивният съд приема за установено, че в периода на възстановяване А. е развил разстройство в адаптацията, смесена тревожно-депресивна реакция. Състоянието му се е характеризирало в тревожни и депресивни симптоми, като потиснато настроение, нарушен нощен сън, депресивни идеи за безперспективност, малоценност, неизлечимост, понижена мотивация. Състоянието е преодоляно

в рамките на около половин година, като са провеждани психотерапевтични сеанси. Към момента не се установяват трайни последици върху личността, няма наличие на психична травма и А. е психично здрав.

От показанията на разпитаните по делото свидетели М И А.а, майка на въззиваемия и Б Д Д, преки и непосредствени, депозирані непротіворечиво, тези на майката, кредитирани от съда при условията на чл.172 от ГПК, въззивният съд приема за установено че Иван след инцидента е бил в много тежко състояние, престоял в болница 15 – 16 дена, първоначално в реанимация, а после в детска хирургия. През цялото време е бил със силни болки, като не е можел да спи. През целия престой в болницата е имал придружител. Отслабнал е с 10 -12 кг. След изписването му у дома първите два месеца е трябвало постоянно да бъде обгрижван и да има човек до него, като първия месец не е могъл дори да ходи до тоалетна. Наложило се е да спазва шест месеца диета поради посттравматичен панкреатит, имал е затруднено дишане от интубирането, често е имал силни болки. Изпаднал е в депресия, считал е че живота няма смисъл. Заради травмите не е ходил на училище до априлската ваканция, като му се е наложило да навакса пропуснатото. Било му е трудно в училище. След шест – седем месеца е започнал да мърда пръстите на ръката, а след година и няколко месеца вече е можел да я ползва напълно. Правил е рехабилитации и физиотерапии. След година или година и половина след произшествието, според съученика му е започнал да се чувства по-добре, да има надежда за възстановяване, излязъл е от депресивното състояние, започнал е отново да тренира, като се налага да пази повече ръката.

При определяне по справедливост на основание чл.52 от ЗЗД на размера на неимуществените вреди на увреденото от деликт лице съдът отчита характера и тежестта на уврежданията, интензитета и продължителността на търпяните физически и емоционални болки и страдания, прогнозите за отзвучаването им, икономическите условия на живот в страната към момента на увреждането. Взимайки предвид тези критерии и събраните по делото доказателства, въззивният съд определя сумата 120 000лв., като паричен еквивалент на всички понесени от А. емоционални, физически и психически болки, неудобства и сътресения, които е преживял в резултат на претърпяното на 25.02.2018г. пътно-транспортно произшествие. Към момента на ПТП ищецът е бил на 14 години. За да определи този по-висок размер

съдът изхожда от получената комбинирана травма – черепно-мозъчна, гръдна, коремна и крайници, развитият безвкусен диабет, както и разстройство в адаптацията, смесена тревожно-депресивна реакция. Лечението му е било продължително – хирургично, медикаментозно, с множество манипулации. Възстановителният период е продължил около година, година и половина. В резултат на травмите на А. е оперативно премахната слезката като негативните последици от това, пострадалият ще търпи до края на живота си, поради факта, че е лишен от орган, който е важен за имунната му система. Загубата на орган представлява тежка телесна повреда и следва да се отчетат както последиците в бъдеще. Въззивният съд отчита и оперативните интервенции, която пострадалият е претърпял. Въззивният съд намира, че така определеният от него размер обезщетява пострадалия за значителните по интензитет и продължителност болки, които пострадалият А. е търпял.

Въззивният съд намира че при определяне по справедливост на общия размер на обезщетението за неимуществени вреди, съдът не е обвързан от посочения от страната размер на обезщетението. Единствено при присъждането на обезщетението, съдът е обвързан от размера на претенцията на ищеца, поради което и дори да приеме, че размерът е по-голям може да присъди обезщетение само до размера на исковата претенция. В съответствие с диспозитивното начало в ГПК следва да има съвпадение между петитума на предявения иск и диспозитива на решението. В този смисъл е разрешението, дадено в решение № 166 от 13.01.2012г., по търг.дело № 43/11г., т.о.

По възражението за съпричиняване:

Възражението за съпричиняване е направено своевременно като се твърди, че пострадалият А. е допринесъл за настъпване на пътното – транспортното произшествие, поради това че е управлявал велосипед без поставени знаци и светлоотразители, не се е движил възможно най-вдясно на пътното платно и е навлязъл косо и странично от дясно на водача на лекия автомобил. В тежест на застрахователното дружество е да докаже при условията на главно и пълно доказване, поведението на пострадалия, допринесло за настъпване на вредоносния резултат.

От заключението на приетата от първата инстанция съдебно-автотехническа експертиза, обективно и компетентно дадено, и кредитирано

от въззивния съд изцяло, съдът приема за установен следния механизъм на ПТП: то е настъпило на 25.02.2018г. около 20 часа в тъмната част на денонощието на бул. „Васил Левски“, след паметника преди стадион Варна в посока центъра на града при осветено асфалтирано пътно платно. Произшествието е настъпило в лява част на средна пътна лента. Велосипедистът пресичал пътното платно от дясно на ляво със скорост около 15 км/ч, а лек автомобил „БМВ“ с рег.№ В 8563 ВК се е движил в права посока в средна пътна лента със скорост около 76 км/ч. Към момента на сблъсъка автомобилът бил отместен към лява пътна лента без установяване на аварийно спиране, а тялото и частите от велосипеда били отхвърлени напред и в дясно от посоката на движение на автомобила. Контактът е бил с предна лява част на велосипеда и лява част на тялото с предна дясна част на лекия автомобил. Съобразно заключението на експерта, от момента на навлизане на велосипедиста на пътното платно, видимостта от и към него за автомобила е била категорична. При изчислената от експерта скорост на автомобила около 76 км/ч е нямало възможност да спре аварийно преди точката на ПТП. При движение със скорост до 50 км/ч произшествието е било предотвратимо както с аварийно спиране, така и с окончателно напускане на пътната лента от велосипедиста.

Показанията на свидетелите – водача на автомобила П, неговата съпруга и свидетелят Вълков, управлявал автомобил движещ се непосредствено след автомобила, причинил произшествието не променят извода за описания по-горе механизъм на ПТП. И тримата говорят за навлязъл внезапно на платното велосипедист, облечен с тъмни дрехи. Налице е разминаване в показанията на свидетелите и установеното от експертизата досежно скоростта на движение на автомобила към момента на произшествието. Въззивният съд кредитира определената от експерта скорост на движение, а не тази посочена от свидетелите. На първо място изводът на експерта за механизма на сблъсъка на превозните средства е основан на физични закони, механизми на взаимодействие на предметите и обективни находки на местопроизшествието, както и обективни измерители на обичайно време за реакция и възможности за възприятие на опасност при автомобилно движение. Според заключението обективните следи от намерени отломки и фиксирани от видеокамера положение на тяло на велосипедиста и крайно положение на спрелия автомобил изключват достоверността на посочената от водача и неговата

съпруга скорост на движение. Съдът кредитира изцяло заключението, а разминаването в скоростта на движение на автомобила е резултат от субективните възприятия на свидетелите, отклоняващи се от обективно достоверни констатации.

Не е спорно че велосипедистът е предприел пресичане на платното за движение на неразрешено място, както и че в непосредствена близост е имало подлезно съоръжение.

В константната и задължителната практика на ВКС последователно е поддържано становището, че за да е налице съпричиняване по смисъла на чл.51 от ЗЗД като основание за намаляване на дължимото от делинквента или неговия застраховател по застраховка „Гражданска отговорност” обезщетение, е необходимо пострадалият обективно да е допринесъл с поведението си за вредоносния резултат като е създал условия или е улеснил неговото настъпване. Релевантен за съпричиняването и за прилагането на чл.51 ал.2 от ЗЗД е само онзи конкретно установен принос на пострадалия, без който не би се стигнало, наред с неправомерното поведение на делинквента, до увреждането като неблагоприятен резултат.

Въззивният съд намира, че водачът П е управлявал автомобила в нарушение на правилата за движение – чл.21 ал.1 от ЗДвП – като при избиране на скоростта на движение на управляваното от него МПС превишил стойността на скоростта 50 км/ч, над която скорост е забранено движението на МПС в населено място. Велосипедистът, управлявайки велосипеда, е участник в движението и следва да съблюдава и спазва правилата на ЗДвП. На основание чл.80 т.2 от ЗДвП велосипедистът следва да се движи възможно най-близо до дясната граница на платното за движение. Поради което пресичането на пътното платно перпендикулярно на движението на автомобилите е в нарушение на правилата на движение на ЗДвП. Предвид на това съдът намира, че поведението на пострадалия е в пряка причинно-следствена връзка с настъпилия вредоносен резултат защото ако велосипедистът не беше предприел перпендикулярно пресичане на платното за движение, а използвал находящото се в непосредствена близост подлезно съоръжение, или се беше движил най-близо до дясната граница на платното за движение нямаше да се стигне до вредоносния резултат, поради което съдът приема за доказано направеното възражение за съпричиняване.

Доказано и наведено от застрахователя възражение за нарушение на задължението на велосипедиста по чл.80 т.1 от ЗДвП, а именно да ползва светлоотразителна жилетка при управлението му през тъмната част на денонощието и при намалена видимост. От събраните по делото гласни доказателства се установява че А. е управлявал велосипеда в тъмната част на денонощието без светлоотразителна жилетка. Носенето на светлоотразителна жилетка повишава разпознаваемостта на човешкото тяло многократно в тъмната и светлата част от денонощието.

Другите възражения за съпричиняване от застрахователя, че е управлявал велосипед без поставени знаци и светлоотразители, е неоснователно, защото наличието или липсата на светлинен източник в конкретния случай не би повишило или намалило разпознаваемостта на велосипеда, тъй като излъчвателите биха били в права посока, а движението на велосипеда е било напречно.

При определяне степента на съпричиняването подлежи на съпоставка тежестта на нарушението на делинквента и това на увредения, за да бъде установен действителният обем, в който всеки един от тях е допринесъл за настъпването на пътното произшествие. Паралела и сравнението на поведението на участниците в движението, с оглед правилата, които всеки е длъжен да съблюдава, ще обоснове конкретната за всеки случай преценка за реалния принос и за разпределянето на отговорността за причиняването на деликта. Съразмерността на действията и бездействията на пострадалия с останалите обективни и субективни фактори, причинили пътното произшествие, ще определят и приноса му за настъпването на вредите.

С оглед на така изложеното, въззивният съд приема за доказано направеното възражение за съпричиняване като определя приноса на пострадалия в размер на 1/3. При определяне на по-голяма отговорност на водача на автомобила съдът отчита от по-голямата отговорност на водачите на превозни средства, която ЗДвП им поставя за осигуряване на безопасността на движението /чл.5 ал.2, чл.20, чл.116 от ЗДвП/, както и тежестта на допуснатото от него нарушение. Велосипедистът предприемайки пресичането на булеварда в нарушение на правилата за движение сам се е поставил в риск.

С оглед на така изложеното и предвид определения от въззивната

инстанция справедлив размер на обезщетението за претърпените от А. неимуществени вреди и определена степен на съпричиняване на вредоносния резултат, дължимото обезщетението следва да бъде определено в размер на сумата 80 000лв. Поради което и решението в обжалваната му част, с която застрахователят е осъден да заплати обезщетение в размер на разликата над 20 000лв. до 80 000лв следва да бъде потвърдено.

По отношение на обезщетението за имуществени вреди няма спор пред въззивна инстанция досежно техния размер, установен от първата инстанция, а именно сумата 3 584.95лв. Предвид приетия от въззивния съд по-висок размер на съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалия дължимото обезщетение е в размер на сумата 2 389.97лв. Поради което и решението в частта, с която застрахователят е осъден да заплати разликата над тази сума до 2 867.96лв. следва да бъде отменено и искът за този размер да бъде отхвърлен.

На основание чл.78 ал.1 от ГПК и направеното искане и съобразно изхода на спора в настоящата инстанция дължимите в полза на въззиваемия А. разноски за първа инстанция са в размер на сумата 4 282.88лв. Поради което и решението на окръжния съд за разликата над тази сума до присъдените 4 308лв. следва да бъде отменено. Дължимите за възивно производство разноски, които следва да бъдат възложени на застрахователя съобразно предметните предели на въззивното производство и изхода на спора са в размер на сумата 2 942.77лв., представляващи адвокатско възнаграждение.

На основание чл.78 ал.3 от ГПК и направеното искане, и съобразно предмета на възивно обжалване и изхода на спора, дължимите в полза на застрахователното дружество разноски за първа инстанция са в размер на сумата 48.61лв. Поради което и с настоящето решение следва да бъде присъдена още сумата 19.61лв. Дължимите за въззивна инстанция разноски, които следва да бъдат възложени на въззиваемия са в размер на сумата 9.45лв., представляваща държавна такса.

С оглед изхода на спора пред въззивна инстанция и намаления размер на обезщетението за имуществени вреди дължимата държавна такса за първа инстанция е в размер на сумата 3 295.60лв. Поради което и за разликата над тази сума до присъдената 3 314.71лв. решението следва да бъде отменено.

РЕШИ:

ОТМЕНЯВА решение № 260176 от 22.11.2021г. по търг.дело № 1766/19г. по описа на Окръжен съд – Варна, търговско отделение, в частта му, с която ЗАД „ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД е осъдено да заплати на ИВ. Д. АНГ. обезщетение за имуществени вреди, представляващи разходи за лечение /закупуване на медицинско изделие, консумативи и медикаменти, изследвания, консултации, рехабилитации и терапии/ на същите съпричинени телесни увреждания, провокирано заболяване, психотерапии на основание чл.499 ал.1 от КЗ във връзка с чл.45 от ЗЗД за разликата над 2 389.97лв. до присъдените 2 867.96лв., ведно с законна лихва и вместо него и вместо него ПОСТАНОВЯВА:

ОТХВЪРЛЯ иска на ИВ. Д. АНГ. от гр.Варна срещу „ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД със седалище гр.София за обезщетение за имуществени вреди, представляващи разходи за лечение /закупуване на медицинско изделие, консумативи и медикаменти, изследвания, консултации, рехабилитации и терапии/, претърпени поради ПТП на 25.02.2018г. за разликата над 2 389.97лв. до присъдените 2 867.96лв.

ОТМЕНЯВА решение № 260176 от 22.11.2021г. по търг.дело № 1766/19г. по описа на Окръжен съд – Варна, търговско отделение, в частта му, с която ЗАД „ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД е осъдено да заплати на ИВ. Д. АНГ. направените по делото разноси за разликата над 4 282.88лв. до 4 308лв. и в частта му, с която ЗАД „ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД е осъдено да заплати в полза на бюджета на съдебната власт по сметка на Окръжен съд – Варна дължима по делото държавна такса за разликата над 3 295.60лв. до 3 314.71лв.

ПОТВЪРЖДАВА решение № 260176 от 22.11.2021г. по търг.дело № 1766/19г. по описа на Окръжен съд – Варна, търговско отделение, в частта му, с която ЗАД „ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД е осъдено да заплати на ИВ. Д. АНГ. обезщетение за претърпени неимуществени вреди, резултат от съпричинени телесни увреждания /разкъсване на далак до отстраняването му, контузия на бял дроб, контузия на главен мозък, травма на

дванадесетопръстника, счупване на раменна кост и травма на радиален нерв, множество охлузвания/, допълнително развил се безвкусен диабет, наложилото се продължително лечение повече от година с три хирургични интервенции и рехабилитации до възстановяване на движения с изключение на дефицит при разгъване на китка, както и психически стрес, довел до разстройство на адаптацията и страдания поради битовите затруднения и ограничените социални контакти, резултат от нараняването на основание чл.499 ал.1 от КЗ във връзка с чл.45 от ЗЗД за разликата над 20 000лв. до 80 000лв., ведно със законна лихва и в частта му досежно присъдените имуществени вреди, представляващи разходи за лечение /закупуване на медицинско изделие, консумативи и медикаменти, изследвания, консултации, рехабилитации и терапии/ на същите съпричинени телесни увреждания, провокирано заболяване, психотерапии на основание чл.499 ал.1 от КЗ във връзка с чл.45 от ЗЗД за разликата над 947лв. до 2 389.97лв., ведно с законна лихва.

ОСЪЖДА ЗАД „ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД със седалище гр.София, адрес на управление гр.София, бул.“Г.М.Димитров“ № 1, ЕИК 200299615 да заплати на ИВ. Д. АНГ. от гр.Варна, ЕГН *****, сумата 2 942.77лв. /две хиляди деветстотин четиридесет и два лева и седемдесет и седем стотинки/, представляваща направени разноски за въззивно производство.

ОСЪЖДА ИВ. Д. АНГ. от гр.Варна, ул.“Феликс Каниц“ № 52, вх.Б, ет.2, ап.16, ЕГН *****, да заплати на ЗАД „ДаллБогг: Живот и Здраве“ АД със седалище гр.София, ЕИК 200299615 още сумата 19.61лв. /деветнадесет лева и шестдесет и една стотинки/, представляваща разноски за първа инстанция и сумата 9.45лв. /девет лева и четиридесет и пет стотинки/, представляваща разноски за въззивно производство.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС на РБ при условията на чл.280 ал.1 и ал.2 от ГПК в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____